

Zašto čovečanstvo postoji

Li Hondži
20.01.2023.

Najpre mi dopustite da iskoristim ovu priliku da svima poželim srećnu kinesku Novu godinu!

Pošto je Nova godina, trebalo bi da uputim nekoliko prazničnih reči kakve svi vole da čuju, ali ja sagledavam opasnost, koja se sve više i više primiče čovečanstvu. Zbog ovog, Bude i Bogovi su me zamolili da svim bićima na svetu prenesem nekoliko reči, koje Bogovi žele da im saopšte. Svaka reč razotkriva nebeske tajne, a svrha je da ljudi saznaju istinu, i pruži im se još jedna prilika da budu spaseni.

Zašto čovečanstvo postoji? Od formiranja, do kraja vremena, univerzum prolazi kroz dug proces iz četiri faze: formiranje, stabilnost, degeneracija i uništenje. Jednom kad univerzum, u konačnom procesu „uništenja“, dospe do kraja vremena, sve u kosmičkom domenu, uključujući univerzum u kom mi živimo, u trenu se raspada u nepostojanje! Svi životi bivaju potpuno uništeni!

Kad osoba umre, samo njeno fizičko telo na površini se vremenom raspada, dok se prvobitna duša (pravo ja ne umire) reinkarnira u naredni život. Univerzum ima formiranje, stabilnost, degeneraciju i uništenje, a ljudska bića imaju rađanje, starenje, bolest i smrt – ovo su zakonitosti univerzuma. Čak i Bogovi prolaze kroz ovaj proces, samo što to uzima mnogo više vremena; viši Bogovi prolaze kroz još duži proces. Njihovo rađanje i smrt ne uključuju bol i tokom celokupnog procesa oni ostaju svesni; to je kao kad se obuče drugo odelo. Drugim rečima, u normalnoj situaciji bića ne umiru istinski. Ali ako se u poslednjoj fazi formiranja, stabilnosti, degeneracije i uništenja univerzum i kosmički domen dezintegrišu, bića se više neće reinkarnirati, sav život i materija pretaće da postoje, i sve će se pretvoriti u prah, vratiti u ništavilo. U procesu formiranja, stabilnosti, degeneracije i uništenja, ljudski svet upravo sada prolazi kroz krajnju fazu „uništenja“. Sve se iskvarilo na kraju vremena, što je sudbina, pa je uništenje blizu. To je razlog zašto je ljudsko društvo danas u ovakvom haosu. Ljudi nemaju dobrodušne misli, seksualno su promiskuitetni, perverzne psihe, postoji velika zloupotreba droga i neverovanje u Boga – haotične pojave su masovno rasprostranjene. Ovo je neizbežno u krajnjim vremenima kosmičkog domena i govori o vremenu u koje smo stigli!

Tvorac vodi brigu o Bogovima i svim dobrim, divnim životima, kao i o predivnim kreacijama u kosmičkom carstvu, i zato je u ranoj fazi „degeneracije“ poveo neke Bogove da dođu u najudaljeniji sloj kosmičkog domena (koji se uopšteno naziva „izvan

domena Fa“), gde nije bilo Bogova, i stvorio je Zemlju. Ali Zemlja ne može samostalno egzistirati i mora se osloniti na cirkulatorni sistem života i stvorenja oformljenih u korespondentnoj kosmičkoj strukturi. Iz ovog razloga, Tvorac je van Zemlje izgradio veliko prostranstvo; Bogovi su ga nazvali Tri domena. Pre nego što počne spasavanje na kraju vremena, nijedan Bog, koliko god visok njegov nivo bio, ne može po volji ući niti izaći iz Tri domena bez dopuštenja Tvorca. Unutar raspona Tri domena, postoje tri glavna nivoa. „Domen žudnje“ uključuje sva bića na Zemlji, pa i ljude; drugi domen, izvan domena žudnje je „domen oblika“; sledeći nivo iznad je treći domen, koji se naziva „bezoblični domen“. Svaki od domena je viši i bolji od prethodnog, ali se nijedan ne može porediti sa nebeskim carstvima u domenu Fa i iznad domena Fa. Nebo na koje ljudi obično misle odnosi se na nebo unutar Tri domena, tj. u domenu oblika ili u bezobličnom domenu. Pošto svaki domen ima 10 nebeskih nivoa, u Tri domena ukupno postoje 33 nebeska nivoa, uključujući sama tri domena. Ljudska bića su u domenu žudnje i ovo predstavlja najniži nivo, sa najneprijateljskijom sredinom. Ljudski život je bolno kratak; najstrašnije je to što ljudski svet nema ispravna načela; ljudski principi u univerzumu su obrnuti (izuzev Fa principa kojima su Bogovi učili ljude). Na primer, pobednici postaju kraljevi, moć se stiče ratovanjem; jaki su heroji, itd. U božanskim očima, ništa od ovog ne predstavlja ispravna načela jer se moć stiče ubijanjem i pljačkom. Univerzum i Bogovi nisu takvi, ali u ljudskom svetu ovo su neophodni, sprovodljivi principi, budući da su to principi u carstvu ljudi, koji su „obrnuti principi“ u odnosu na principe u univerzumu. Stoga, da bi se vratio na nebo, čovek mora slediti ispravne principe kako bi se „kultivisao“. Neki ljudi žive malo bolje od drugih, i oni se tim povodom osećaju jako dobro. Tako ljudi poredi sebe sa drugim ljudima u ovom domenu, kad zapravo njihovi životi egzistiraju na smetlištu kosmosa – ništa više. Tri domena su sagrađena u najdaljem sloju univerzuma u kosmičkom domenu, i sačinjena su od najnižih, najgrubljih i najprljavijih čestica, poput molekula i atoma. U očima bogova, ovo je mesto u univerzumu gde se odlaže otpad. Jer Bogovi smatraju nivo molekulskih čestica prljavštinom, ili blatom, na ovom najnižem mestu. Ovo je izvorno značenje izjave iz religije da „Bog je stvorio ljude od blata“. I zaista, upravo je ovaj sloj materije, sačinjen od molekula, upotrebljen za stvaranje ljudskih bića.

Bogovi su stvorili ljudska bića po nalogu Tvorca. Različiti bogovi su stvorili ljude različitog izgleda, a prema njihovom vlastitom liku, pa tako postoje ljudi bele rase, žute rase, crne rase itd. Jedina razlika među njima je u spoljnom izgledu, dok im je njihov suštinski život dao Tvorac. Zato međusobno dele zajedničke vrednosti. Tvorac je od Bogova zatražio da stvore ljude s ciljem da ih On upotrebi na kraju vremena da spase sva bića kosmosa, uključujući tu i Bogove.

Zašto je, onda, Tvorac dao da u jednoj tako inferiornoj sredini različiti Bogovi stvore ljudska bića? Jer ovo je najniži nivo univerzuma, to je mesto s najviše muka. Muke omogućuju osobi da se kultiviše; muke omogućuju osobi da se iskupi za grehe i karmu. Usred muka, ako neko i dalje može ostati blagonaklon, biti zahvalan i biti dobra osoba, tada se on uzdiže. Šta više, spasenje je proces od dole prema gore – mora započeti na najnižem mestu. Na ovom mestu, bića se muče; tu su međuljudski sukobi zarad interesa, uslovi životne sredine su teški, pa ljudi moraju ulagati umni i telesni rad da bi

opstali, i tako dalje i tako dalje. Sve ovo bićima pruža priliku da se uzdignu i odstrane karmu. Muke mogu umanjiti karmu – to je sigurno. Usred muka i konflikata, ako ljudska bića i dalje mogu ostati dobra, ona će nakupiti zasluge i vrlinu, i njihov život će se uzdići.

S dolaskom modernih vremena, kad je Tvorac trebalo da upotrebi ljudsko telo da spase bića univerzuma, prvobitni životi u ljudskim telima su mahom zamenjeni „Bogovima“ koji su se inkarnirali kao ljudi. To je zato jer ljudska tela kroz muke mogu eliminisati karmu, a ljudi se, u sredini lišenoj ispravnih načela, mogu pridržavati ispravnih načela onako kako su ih učili Bogovi, i ostati dobri – pa tako mogu unaprediti nivo svog bića. Krajnja vremena su stigla, nebeska kapija Tri domena je otvorena, i Tvorac izabira takva bića za izbavljenje.

Sve u kosmičkom domenu i univerzumu postalo je nečisto u procesu formiranja, stabilnosti i degeneracije, i lošije je u odnosu na stanje kad je svojevremeno stvoreno, pa sve ide ka „uništenju“. To znači da je sve u kosmičkom domenu iskvareno i nijedno biće nije dobro kao na početku. Sva bića su postala nečista, sva imaju karmu, pa će se suočiti sa uništenjem. U religiji, ovakav greh se naziva „prvobitnim grehom“. Da bi spasio kosmos, Tvorac je zatražio od mnoštva Bogova i Gospodara da siđu u ljudski svet i postanu ljudi, da se muče, popravljaju se, okaju grehe i preprave sebe u ovom okruženju, tako da se mogu vratiti na nebo. (Jer istovremeno sa spašavanjem bića, Tvorac takođe prepravljaja univerzum). Novi univerzum je apsolutno čist, veličanstven. Ako neko može da ostane dobar u ovako surovoj sredini, ako pod napadom modernih ideja može da se drži tradicionalnih vrednosti, i usred naleta ateističkih i evolucionih doktrina zadrži veru u božansko – takav neko će doživeti sudbinu da bude spašen i vrati su u svoje nebesko carstvo. Sve haotične pojave su finalni aranžmani Bogova da bi se ispitalo mogu li se bića spasiti. Istovremeno, muke takođe mogu umanjiti karmu – sve ovo je učinjeno u cilju spasenja ljudi natrag u njihove nebeske rajeve.

To znači da ljudi ne žive na svetu da bi nešto postigli u društvu. Ljudi se upinju u životu, daju sve od sebe i na svaki mogući način se trude da se izbore za nešto, a ovo ih samo čini lošijim. Silazak na svet da bi se bilo čovek služi za eliminisanje greha i karme, i za dobru samo-kultivaciju. Ljudska bića su došla na svet da bi bila spašena, došla su da budu ljudi i sačekaju Tvorca, koji će ih spasiti natrag u nebeska carstva. Dok čekaju, život za životom ona gomilaju zasluge i vrlinu, i ovo je svrha reinkarnacije. Haotični svet treba da posluži bićima da postignu nešto veliko. Međutim, usred teškoća, neki ljudi su tražili Božju pomoć i nisu dobili to što su tražili, pa su počeli da se ljute na Bogove. Odatle su otišli još dalje i usprotivili se Bogovima, a neki čak slede demonski put i navukli su na sebe novu karmu. Da bi dobili šansu, ljudi poput ovih se brzo moraju preokrenuti, zatražiti oprostaj od Bogova, i pokajati se. U stvari, sve u životu, treba li neko nešto da dobije ili ne, rezultat je karmičkih posledica dobrih i loših stvari učinjenih u prethodnom životu. Količina blagoslova i količina vrline skupljene u prethodnim životima određuju stepen sreće u ovom ili narednom životu. S više blagoslova i vrline, u narednom životu čovek to može zameniti za visok položaj ili zaradu, ili za razne oblike bogatstva i blagoslova, a od istog zavisi i to ima li neko srećnu porodicu i koliko će

dobro biti njegovoj deci. Ovo je osnovni razlog zašto su neki ljudi bogati, a neki siromašni, neki imaju visok položaj, a neki nemaju dom u koji bi se vratili; nije onako kako se tvrdi demonskom retorikom jednakosti, koju propagira zla Komunistička partija. Univerzum je pravedan. Bića se blagoslovima nagrađuju za dobra dela, i moraće da plate za loša dela, ako ne u ovom, onda u narednom životu. Ovo je apsolutni princip u univerzumu. Nebo, Zemlja, Bogovi i Tvorac su milostivi prema živim bićima. Nebo, Zemlju, ljude i Bogove stvorio je Tvorac, koji apsolutno neće tretirati neka bića na dobar način, a neka na loš. Uzročno-posledični odnosi i karmička kazna – ovo su pravi razlozi hoće li ljudi u životu imati blagoslove, ili ne.

Dobitak tj. gubitak javljaju se u stvarnosti u vidu uobičajenih pojava u društvu, ali u suštini su to posledice postupaka samih tih života, oni žanju šta su sejali. Ipak, da li neko ima nešto ili ne, gubi li ili dobija, manifestovaće se u ljudskom društvu u skladu sa uslovima u ljudskom društvu. Prema tome, bez obzira da li si u životu bogat ili siromašan, trebalo bi da činiš dobra dela, da izbegavaš loša, ostaneš dobar, poštuješ nebo i Bogove, i da se raduješ pomaganju drugima. Na ovaj način ćeš nakupiti blagoslove i vrlinu, i bićeš nagrađen u narednom životu. Ranije, od starije generacije u Kini često se dalo čuti da se ne treba žaliti na malo muka u ovom životu, i da treba više činiti dobra dela i nakupiti više vrline, pa će u narednom životu stvari stajati bolje. Drugim rečima, ako u prethodnom životu nisi radio dobre stvari tj. nakupio blagoslove i vrlinu, nema svrhe tražiti od Boga pomoć. Univerzum ima svoje principe, i Bogovi ih se takođe moraju pridržavati. Ako Bogovi ne čine šta treba, i oni će biti kažnjeni. Nije tako prosto kako ljudi misle. Mislite li da vam Bogovi moraju dati ono što vi želite? Uslov je da morate imati akumulirane blagoslove i vrlinu iz prethodnog života; morate zameniti stvari za blagoslove i vrlinu! Ovo je određeno Fa principom univerzuma. Ali gledano na fundamentalnom nivou, ovo nije pravi cilj skupljanja blagoslova i vrline. Skupljati blagoslove i vrlinu u životu, ljudima služi da se izgradi i utre put za povratak na nebo, što je ključno; ne služi da se zameni za trenutnu sreću u jednom ljudskom životu!

Učitelj Li Hongdži

29. dana 11. meseca godine Renjin

Prevod na srpski, 25.01.2023.